

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

شباهنگ زاد

۰۱ می ۲۰۲۳

جامعه کارگری در اول ماه مه [روز جهانی کارگر]

جامعه کارگری همواره با دو موضوع موازات هم، یعنی اعتراض به بی‌حقوقی و بی‌عدالتی و نیز تعرض از سوی کارفرمایان، صاحبان تولیدی و ارگان‌های حامی طبقه سرمایه‌داری روبرو است. دو طبقه متضاد از هم هستند و کارگر علی‌رغم فروش نیروی کار بسیار پائین، فاقد حقوق ابتدایی از جمله و خواهی و دست از کار کشیدن نسبت به اجحاف و تعرض به دستمایه‌های خود هست. بدین‌سان پاکیری اول ماه، مربوط به اعتراض کارگران شیکاکو و متعاقباً تعرض خونین توسط نیروی سرکوب و ابسته به طبقه حاکم بود. پس سنتاً جامعه کارگری ایران هم، پیام خود را در این روز [اول ماه مه] در دو حوزه بنمایش می‌گذارد. نخست اتحاد، یکپارچگی و همبستگی با دیگر کارگران سرتاسر جهان [علیه ظلم و ستم وارده سرمایه‌داران و صاحبان تولیدی]، سپس گرامیداشت از کارگرانی که در اثر تهاجم ارگان‌های سرکوب طبقه حاکم مجروح و جان خود را از دست دادند. با این اوصاف آنچه بار دیگر مورد توجه جهان انسانی [و کارگران ایران] در اول ماه قرار می‌گیرد، بیان بی‌عدالتی‌ها از سوی سرمایه‌داران به سازندگان اصلی جوامع بشری است؛ فریاد به اوضاع در هم‌ریخته و نابرابری است که استثمارگران و ظالمان به میلیون‌ها کارگر سرتاسر جهان تحمیل کرده است.

به‌طور یقین آمار و ارقام در قسمت‌های متفاوت تولیدی یعنی اعتراض و اعتصاب، مرگومیر در اثر فرسودگی ابزار و آلات سوخته، فقدان لوازم ایمنی و اولیه، عدم پرداخت دستمزدها و نظایر این‌ها بسیار فراوان و روزبه‌روز به میزان آن‌ها اضافه می‌شود. زیرا که دولت‌های سرمایه‌داری در پی سودآوری درازای خانه‌خرابی بیش‌ازپیش زندگی کارگران هستند. واضح‌تر اینکه هیچ گوشه‌ای از جهان کارگری از تعدی بی‌امان حاکمان و استثمارگران در امان نیست. تحمیل جنگ‌های ارتجاعی، غارت ثروت جامعه و دستمایه‌های کارگران به سیاست‌های روتین و دائمی قدرت‌مداران بین‌المللی و صاحبان تولیدی تبدیل‌شده است. دولت‌های امپریالیستی به یمن نهادها و دموکراسی‌های سرکوب در پیش هستند و در مقابل جامعه کارگری بی‌نصیب از سازمان متناسب با قانون‌مندی‌های حاکم در جهان سرمایه‌داری است؛ ضعف و کاستی که در سوهای متفاوت جهان محسوس و به‌جای خود مانع تحقق خواسته‌ها و پیشرفت اعتراضات و اعتصابات کارگری شده است.

همه‌جا هم جور هست و محرز است که وظیفه نظام‌های حاکم به رسمیت و محترم شمردن به حقوق کارگران نیست. کثرت نهادها و سازمان‌های منتسب با مصالح صاحبان تولیدی در میدان‌های تولیدی به شکل‌ها و بانام‌های متفاوت

اضافه و اضافه‌تر می‌شود. سازمان دادن و گسیل عناصر خودفروش به‌منظور شناسایی رهبران کارگری و پس‌از این حمله فیزیکی و مسلحانه به تجمعات اعتراضی آنان در بیرون از میدان‌های تولیدی نمودار سیاست نوشته‌شده نظام‌های سرمایه‌داری است. طبقه حاکم سازمان مختص به خود را در حوزه‌های سیاسی - صنفی سازمان داده و گستاخانه در پیش هست و مجالی برای زندگی بخورونمیر کارگران نگذاشته است. بنابراین پرداختن و نگاه به اول ماه [روز جهانی کارگر]، تنها خوانش و یا شرح و حال چندین‌باره اعتراضات و اعتصابات، غارت دستمایه‌های کارگران و نظایر این‌ها از طرف صاحبان تولیدی و نهادهای سرکوب وابسته به‌نظام امپریالیستی نیست، بلکه بازگویی ایرادها و مهم‌تر چاره‌اندیشی عملی برای برون‌رفت از وضعیت کنونی است. زیرا که موضوع اساسی جامعه کارگری، نظر به اعتراضات و اعتصابات، اعلام منشورهای بدون پشتوانه‌های عملی، تصویب قطعنامه‌ها و یا توصیه‌های غیرمسئولانه این و یا آن نماینده سیاسی بی‌ارتباط با طبقه کارگر نیست بسا که اشاره به نواقص کار، علل عدم پیگیری تشکل‌های کارگری و مهم‌تر توضیح و جایگاه وظایف عملی سازمان و یا حزب مدعی رهایی طبقه کارگر است. برای اینکه بیش‌از اندازه طبقه کارگر در انجام وظایفش در پیش است و بیش‌از اندازه نظام‌های سرمایه‌داری را در میدان‌های متفاوت طبقاتی به چالش کشیده است. کثرت اعتراضات و اعتصابات در سرتاسر دنیا و از جمله [۴ هزار اعتراض و اعتصاب کارگری] در ایران نمودار حضور گسترده و نقش‌آفرینی طبقه کارگر به‌منظور بازستانی حقوق پایمال‌شده‌اش، بخصوص نمودار تنفر و انزجار وی از طبقه سرمایه‌داری است. متأسفانه بناب دلایل روشن زندگی طبقه کارگر [به دلیل فقدان هدایت‌گران سالم و کمونیستی] در حوزه‌های متعدد در موقعیت اسفباری قرار گرفته است. تعرض افسارگسیخته کارفرمایان و صاحبان تولیدی در قسمت‌های مختلف، کارگران را فرسوده و در همان حال به طبقه بدون پشتوانه‌های عملی و کمونیستی تبدیل کرده است. منظور از اینکه جامعه کارگری ایران بمانند دیگر جوامع نیازمند تغییر ریل مطابق با مصالح صاحبان تولیدی و استثمارگران است. مسئله‌ای که به مدت چهار دهه میدان‌های تولیدی ایران را احاطه کرده و زندگی کارگران را به تباهی کشانده است. پس کار صرف تبلیغی، افشاگری علیه صاحبان تولیدی و دولت حامی آن، یا صدور فرمان‌ها و پند و اندرزها پاسخگوی معضلات رودررو و عملی کارگران نیست، بلکه انتخاب اقدامات عملی در برابر عوامل بازدارنده خواسته‌ها و مطالبات کارگری است. پیداست اعتراضات و اعتصابات پراکنده کارگری و آن‌هم به هر میزان و مقیاسی ثمربخش و تمام‌کننده نیست؛ سازمان مختص با قوانین حاکم در درون جامعه خود را می‌طلبد و بدون آن در حلقه سیاست‌های ضد کارگری نظام امپریالیستی گیر خواهد کرد.

بالاخره زمانی جامعه کارگری ایران از مصائب و سختی‌های دست‌ساز سرمایه‌داران و دیگر دار و دسته‌های منفعت‌طلب رها خواهد شد که نمایندگان حقیقی آن در تقابل با نهادها و ارگان‌های ریزودرشت طبقه سرمایه‌داری، پرچم سازمانی متناسب با منفعت کارگران را در میدان‌های متفاوت طبقاتی برافرازند و مانع تعرض بیش‌ازپیش استثمارگران و ارگان‌های سرکوب شوند؛ زمانی زمینه‌های تشکل‌های کارگری آماده خواهد شد که سازمان سیاسی - نظامی متناسب با جامعه کارگری، ارگان‌های وابسته به‌نظام جمهوری اسلامی را در عرصه‌های متفاوت به چالش کشند. بدین ترتیب والاترین گرامیداشت از روز اول ماه مه [روز جهانی کارگر]، نه ارائه چشم‌اندازها و تصاویر غیرحقیقی، بلکه بیان حقیقت، توضیح ایرادات اساسی، نقد منشورهای مقابله‌ای بی‌مایه و پرهیاهو، بخصوص اقدامات عملی از سوی نمایندگان حقیقی طبقه کارگر علیه ارگان‌های حافظ بقای امپریالیستی در برون‌رفت از موقعیت دردناک جامعه کارگری است.

۳۰ اپریل ۱۰/۲۰۲۳ اردیبهشت - ثور - ۱۴۰۲